

Mesaj pentru adulții care cumpără această carte:

Alfred-cu-pete-albe și Doamna-cu-pete-roz există și în viața reală, atât în persoana Alexandrei Crăciun, cât și a mezinului Alfred Crăciun.

Dar ele, de fapt, sunt o meta-poveste a mii de personaje care s-au născut cu pete din naștere sau semne vizibile pe piele (și nu numai). Oamenii aceștia sunt vizibili și invizibili în același timp. Nu avem o cultură în care aceste persoane sunt integrate într-un mod sănătos sau în care lucrurile acestea să fie discutate fără să producă răni și suferință. În consecință, povestea celor doi încearcă pe de o parte să panseze răni trecute și pe de altă parte să prevină răni viitoare.

Cum ne comportăm cu cei care au asemenea pete din naștere? Firesc. Fără să-i tratăm diferit, fără să le semnalăm ceea ce am observat la ei, fără priviri insistente, fără întrebări incomode. Povestea lui Alfred-cu-pete-albe și Doamna-cu-pete-roz despre asta vorbește: despre o normalitate pe care ne-o dorim și în România.

p.s. În același timp, aceasta este și o carte de colorat.





A fost o dată ca niciodată un motănel pe nume Alfred. Un pisic normal de cartier: seamăna cu aproape toți pisoii pe care-i vezi pe stradă. Ai și tu pisici în cartier care seamăna cu el? Sunt multe, așa-i?

Pe familia pisicească a lui Alfred nu o cunoaștem bine. Ca orice pisică veritabilă de cartier, Alfred al nostru a fost găsit pe străzi. Doamna-cu-pete-roz l-a găsit sub o mașină unde motanul încerca să se încălzească într-o iarnă friguroasă. De aceea și copiii și adulții trebuie să verifice mereu iarna sub mașină dacă nu sunt pisici zgribulite.


LBRIS

We know
books






E ceva special la Alfred? Singurul lucru pe care l-am putea spune ar fi că arăta ca și cum ar fi fost pictat de sus până jos cu o pensulă pufoasă și albă. De aceea l-am alintat așa: Alfred-cu-pete-albe.



Una aici, pe năsuc: pic.

Hai să punem două pete pe lăbuță: pic, pic.

De fapt, dacă mă gândesc mai bine, hai să-i punem pe toate lăbuțele: pic, poc, pic, poc. Hmmm, codița o lăsăm în pace, e frumoasă așa neagră. Mai punem una pe burtică, să fie semn unde trebuie gădilat. Și încă una pe spate, tot așa, să știe stăpâna unde-i place să fie scărmanat.



Gata!



Uite ce frumos e: Habemus Alfred!

Miau, mi-aaaaaaauuu, miaaaaauuu,
miaaaaauuuuu! Alfred al nostru era tare
vorbăreț! Toată ziua povestea vrute și nevrute.





La început, Doamna-cu-pete-roz a crezut că are ceva. O fi bolnăvior motanul și încearcă să ne spună ceva! I-a dat apă, mâncare bună, de mai multe feluri!; până și vitamine i-a dat!

Dar nimic: Alfrezică mieuna fericit, povestind vrute și nevrute în limba lui, fără așteptarea să fie înțeles de cineva. De multe ori, oamenii nu se înțeleg între ei, ce să mai zici să-l priceapă și pe el?

Probabil Alfred mieuna despre conservele preferate, cum îi place să fie alintat și iubit, cum se înțelege cu celelalte pisici din cartier și cât de plăcut miroase Doamna-cu-pete-roz.